

VĚTRNÍK

Ročník XLII.

Neděle 9. října 2011

Slavnostního zahájení KDP 2011 se letos zúčastnil 1. místopředseda Senátu Parlamentu ČR, jenž převzal nad letošním ročníkem záštitu.

Letošní pietní vzpomínka byla skrápěna deštěm.

Dnes

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	příjezd Boleradice	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Klapý	malý sál
14:30	vítání Boleradice	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Boleradice	před divadlem
16:00	Simona Stašová	velký sál
16:30		
19:30	Ptačí klec	velký sál
20:00		
20:30	Police nad Metují	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

Taneční hodiny pro starší a pokročilé

Rádobydivadlo Klapý je letos samé jubileum. Slaví pětadvacáté výročí vzniku a na KDP jsou podešaté. Téměř účast znamenala pro přehlídku něco zajímavého, někdy i naprosto zásadního pro amatérské divadlo. Neotřelé látky s osobitým pojetím a vždy dobré herectví vyrovnaného souboru. Poslední věta platí i pro inscenaci hry Václava Nývltova Taneční hodiny pro starší a

pokročilé na motivy stejnojmenné novely Bohumila Hrabala.

Hodnocení této inscenace je však komplikovanější. V úvahu je třeba vzít samotnou výchozí předlohu. Ve své v pořadí třetí knize Hrabal naplno uplatnil princip nekonečného a nekončícího hovoru, který je smyslem sám o sobě. Bezejmenný starý muž pro potřebu a poučení slečny Kamily vypovídá svůj osobitý a velmi originální pohled na svět, v němž se mísí spojování vy-

sokého a nízkého, přesvědčení o hře jako podstatném rysu života, v němž pudovost a sexualita jsou

podstatou a východiskem, aniž by však život byl na ně redukován.

Václav Nývlt v dramatizaci pracuje s tématem samoty. Mistr je osamělý, podobně osamělé jsou i ostatní figury, pro něž jsou taneční hodiny příležitostí z této samoty vyjít. To je základní dramatická situace hry. Podíváme-li se na Hrabalovu předlohu, představuje toto uchopení rezignaci na celou šíři, kterou tato předloha nabízí. Surrealistický proud nekončícího vyprávění, v němž se střídají střihy, montáže, a především překvapující a velmi neotřelé asociace Nývltova dramatizace nahrazuje tragikomickými situacemi postavenými na slovním a částečně situačním humoru, jehož

jádrem je jistá živočišnost návštěvníků tanečních hodin. To chvíli funguje, dokonce na samotném začátku inscenace (viz věšení cedule) přináší možná nejbarvitější situaci, avšak pak už jen paběrkujeme (např. pěkné etudy s kapesníkem či holí), neboť se tento princip vyčerpal a také divák se baví stále méně. A to navzdory nespornému hereckému umu představitelů hlavní role Jiřího Krause i Veroniky Valešové zaskakující v roli šestnáctileté. V souboji o to, kdo bude vyprávět, se nakonec téma samoty vytratilo úplně. Je vůbec otázkou, zda je Mistr skutečně osamělý, vždyť on si vystačí sám. Kde zůstala hrabalská fantazie a pábítelství? Možná se ztratily v režijním řešení vztahu tanečních hodin a drogistické laboratoře, jejichž zrealněním absurdně vznikly dva paralelní prostory, jimiž nejenom Mistr, nýbrž i šedesátiletá volně přecházejí. V prvoplánové textové rovině chybí rozkoš z vyprávění. Zmiňovaná živočišnost je u Hrabala přece vždy spojena s duchovnem (to ostatně

odpovídá jednomu z filozofických východisek).

Bylo by krajně neseriózní nepřiznat, že Taneční hodiny pro starší a pokročilé na rozdíl od jiných Hrabalových předloh (Ostře sledované vlaky, Obsluhoval jsem anglického krále) neposkytují tolik východisek pro dramatické uchopení. A v tomto smyslu ani hra Václava Nývltů tento stín nepřekročila. Přátelé z Rádobydivadla tak svedli

trochu marný souboj. Vzhledem k tomu, že vím, co také v současné době připravují či dokonce připravili, volám - zapomeňme přátelé a těšme se.

Za porotu Lenka Láznovská

Jak to vidí seminaristé

Text dává příliš málo příležitostí dramatickému jednání. Přes výborné herecké výkony nevznikaly dramatické situace. V průběhu představení se objevovaly velké potíže, kdy přicházel pocit pomalého tempa.

půdička

Hrabala jsem oprášil kvůli Krausovi

Ladislav Valeš,
Rádobydivadlo Klapý

Proč právě Hrabalovy Taneční hodiny pro pokročilé? Co bylo tím spouštěcím momentem, že jsi zvolil právě tento titul?

Musím přiznat, že Bohumil Hrabal byl vždycky můj oblíbený autor, co se týče literatury. A je taky pravdou, že už jsem některé dramatizace Hrabala dělal. Pracoval jsem například s lovosickým souborem na Postřižínách, Taneční hodiny už jsem režíroval asi před deseti lety s libochovickým souborem. Takže Hrabal pro mě nic neznámého není. Ale přiznám se, že tím nejzásadnějším momentem bylo setkání s Jirkou Krausem. Když jsme se poznali, projevil přání si s námi zahrát. Tak jsem začal hledat vhodný titul a vzpomněl jsem si právě na ty Taneční hodiny. Řekl jsem si, že bych je mohl znovu oprášit a uvést v jiném provedení.

Jak se dělá dramatizace známé knihy?

No, trochu složitě, protože dramatizace Tanečních hodin, kterou pan Václav Nývlt udělal, je trochu zahlcená, komplikovaná. Takže pokud jsme z toho chtěli udělat představení, které by dýchlo opravdovou člověčinou, dost jsme

nauvažovali a promýšleli, jak to provést. Jakýsi klíč jsme našli, ale bylo to těžký, velmi složitý.

Viděl jsem vás v Josefově Dole, kde jsme soutěžili o postup na stejnou přehlídku (Josef Hejral je člen DS Krakonoš – pro ty, co nevědí). A tam mě po hodnocení poroty, která nás označila jako lepší, tedy postupující představení, došla taková drobnost – jak se díváš na

systém postupových přehlídek, na postupový klíč, který má SČDO zavedený?

Tak to je velmi zajímavá otázka, nicméně ve svém věku už si můžu ledacos dovolit. Nevidím v tom problém. Když mi bylo o pár let míň, tak mě prostě po hodnocení jisté věci napadali a kolikrát jsem byl i rozčarován. Ale vzhledem k tomu, jak náš soubor stárne, jak funguje, čím jsme prošli a se znalostí, že jsou jistá pravidla nějak nastavená, tak v tom zase nějaký velký problém už nevidím. Musím

uznat, že vaše představení se nám taky strašně líbilo. Jirka Kraus, který pracuje v Mostě, zažil provedení Nitušky v mosteckém divadle a z té vaší inscenace byl velmi, velmi mile překvapen. Naopak si během vašeho představení dost často ulevoval, jak to v tom Mostě udělali nešťastně a špatně, když se na to dá jít takovou naprosto lidskou obyčejností, opravdovostí amatérů, kteří do hraní dávají srdce. Ne jako ti profesionálové, kteří vezmou text a hledají v něm různé nové a nové věci, nějaká psychologična. Vy jste to prostě hráli, jak je to napsaný a daný autorem a Jirka byl okouzlen. Stejně jako my. A tak jsme s verdiktem poroty neměli problém. To, že jsme se sem, na přehlídku do Vysokého nakonec dostali, nás jen hrozně potěšilo. My sem vždycky jezdíme rádi.

ph

Druhá hlávka

Jiří Hlávka

*Když jsem šel – k půlnoci
z hasičovny,
cestou jsem – potkával
sobě rovný.
Až do rána jásat chtěli,
byli po divadle převeseli.*

*Já jsem jim - ochotně -
dal kázání
uvědomte sobě dámy páni –
je to první večer tady –
budou jich – do týdne – ještě řady.*

*Oni mi – odpověď – ihned dali,
nech si to – kázání – nejsme malí.
Rok se ztratil – zas jsme tady.
Všimni si, kterak nám řídnou řady!*

*Zapiš si – Jiříku – do srdíčka ,
život je – opravdu – jen chvilíčka.
A tak se – moc rádi – setkáváme,
když jednou za rok možnost máme.*

*A já jsem pochopil – pravda je to!
Vánoce – jako – hup – pryč je léto.
Každou – chvilku – slavme spolu,
za pár dní – pojedem – zas z hor dolů.*

*Jediné, co můžem dodávati,
Nemysleme na to (že) čas se krátí.
Divadlu jsme dali duši,
Proto nám – srdíčko – stejně buší!*

*Vzpomínat můžeme v listopadu
na lidi – divadlo – na náladu.
Za rok v říjnu
co chceš řešit,
budem se - na sebe - zase těšit.*

*(možno zpívat na melodii
„Když jsem šel z Hradišťa.“)*

Veronika má v sobě anděla i d'ábla

Na rozdíl od situace za okny, kde se počasí opravdu nepředvedlo v nejlepší kondici, vládla na malém sále divadla Krakonoš v sobotu dopoledne příjemná a vstřícná atmosféra. A to i tehdy, kdy slova chvály na adresu vysockých tvůrců inscenace Mam'zelle Nitouche střídala slova kritická.

Tajemník poroty Jaroslav Vondruška zahájil první rozborový seminář letošního ročníku KDP, přičemž představil porotu a citací z poznámek J.K. Tyla připomněl, že radosti i strasti a touhy ochotnických divadelníků byly, jsou a budou stále takřka stejné...

Předseda poroty profesor Laurin předeslal, že porota tu chce být zrcadlem jednotlivých soutěžních představení, chce vyzvihovat podané, naznačovat možnosti další práce a nejen tepat a kritizovat, i když to samozřejmě také... Nejsem si teď jista, zda jeho slova padla až po pokusu Svatky Hejralové sladkostmi podplatit porotu anebo před nimi, ale pojďme raději k tomu, oč tu hlavně šlo:

O představení hry Mam'zelle Nitouche se rozvinula bohatá rozprava poroty i diskuse ostatních přítomných. Shoda panovala v tom, že šťastně zahájilo vysocký

festival a přineslo řadu podnětů k zamyšlení i o žánru operety a o jejím místě v dějinách českého divadla, které je nezpochybnitelné a trvalé i do budoucna.

Vysocký soubor si vybral předlohu, jež z jevišť profesionálů ani amatérů téměř nemizí. Souvisí to pochopitelně i s jejím tématem: přistřižená křídla ještě neznamenají, že se jejich nositel nebude snažit dostat na výsluní, do života, k letu...naopak! Mam'zelle Nitouche má znamenitě postavené situace, humor (i slovní), postavy skýtají

velké herecké možnosti, písňe jsou prostě nádherné. Pochvalu zasluhuje už samotná úprava textové předlohy. Režisérka Mařenka Trunečková nahradila archaický slovník dnešku bližší mluvou, celkově hru jakoby provzdušnila, až se zdálo, že ji autor napsal dnes a ne před více jak sto lety. Pomyslný kloboúk dolů smekali vesměs všichni přítomní před režisérkou i proto, že solidně zvládla zorganizovat veliké obsazení souboru (Marie Truneč-

ková vyvedla porotkyni Mášu Caltovou z omylu - kdyby byl býval obsazen skutečně celý soubor, na jeviště by se nevešel...). A konečně obdivuhodné je i to, že jsme viděli vyrovnané představení bez výrazných propadů, naopak s vysokým nasazením a energií všech účinkujících. Dalšími velkými plusy inscenace jsou pochopitelně živá kapela i zpěv.

Po příjemné spršce chvály padlo semtam i několik kapek ALE:

V oblasti operetního herectví zůstal soubor na půli cesty, spíše než skutečnou operetu, která se vyznačuje lehkostí, nadsázkou, šarmem a samozřejmě bezchybným zpěvem a jeho výrazem, jsme viděli činohru se zpěvy, působící řekněme zemitějším temperamentem a perlivost operety trochu chybí. Některé situace by mohly být hravější. Padaly samozřejmě jejich konkrétní příklady – odjezd Célestina s Denisou a jejími kufry, přemlouvání Denisy k vystoupení na jeviště, aranžmá scén s Corinou aj. Mnohde však byly situace aranžované výrazně a přesně a herecky byly dobře zvlád-

nuté a naplněné. Např. na začátku matka představená u klíčové dírky - i její další chování v přítomnosti mužů. I tady je však prostor k „dotažení“ figury v její nastolené koncepci.

Celkově se dá říci, že role byly výborně obsazeny (Denisa, Major aj.), ačkoli mnohdy zcela proti své-

mu typu (např. chovanky kláštera). Představitelka Denisy Veronika Havelková si vysloužila mnoho superlativ – nejmladší, nejkřehčí... apod., jakou kdy mnozí z auditoria viděli. Milan Schejbal pronesl větu použitou v nadpisu tohoto textu, čímž zdůvodnil, proč je (nejen) pro něj Veronika Denisou ideální.

Zřetelnou režijní ambicí inscenace bylo pobavit diváka, což se daří, v aranžmá je často využíváno mimoslovní komunikace. K restům ve zpracování hereckých detailů lze připomenout i sborové scény (chovanky, kadeti), které jsou v mnoha případech aranžované nikoli po smyslu situace, ale zvnějšku jako ornament, který pro rozvíjení

situace a tah děje nic nepřináší.

Scénograf v porotě ocenil, že režisérka vždy vychází z možností souboru a přizpůsobuje se mu právě i ve výtvarné rovině. Možnosti amatérského divadla jsou pochopitelně omezené, ve výpravě by se lecos dalo dotáhnout, je tu řada situací umožňujících více si pohrát s rekvizitou a scénou (Denisiny kufry, vojenský vůz aj.). Hrací prostor je víceméně neutrální, využitý široce, možná trochu jednoduše dekorovaný (šavle na zdi aj.), přestavby jsou zvládnuté dobře (v klášteře by však bylo po tématu, aby přestavbu realizovaly chovanky a ne technici – muži). V oblasti kostýmů se opět „vařilo z možného“, většinou dobře fungují, místy jsou nedotažené či nevyužívající detaily (Célestinova sutana působí zbytečně „havranovitě“, naopak jeho další kostým má nadsázku a humor; Denisa by měla mít pro jeviště „hambatější“ kostým, ředitel divadla pak frak či žaket aj. Sbor chovanek sklídl pochvalu, jejich kostýmy jsou řešené jednoduše a vhodně, vojáci zůstávají tro-

chu teplákoví.

Přistupujeme-li k inscenaci Vysockých jako k hraní si na operetu, hraní si s operetou, zažijeme s ní šťastné chvíle. Potkala se tu zásadní idea autorů o dvojakosti, o tom, jak jsme jiní pro svět a jiní uvnitř a občas to musíme tajit, abychom to jindy mohli projevit. - Tím skončila vyjádření poroty a prostor se ote-

vřel diskusi, již zahájil Ruda Felzmann za „půdičkáře“: „Čekal jsem to složitější, bylo to jednoduché. Diskuse se nechtěla rozeběhnout, vše bylo přijato, seminaristé byli spokojeni, cenili kolektivní duch (což se ale v amatérské inscenaci předpokládá). V kritice se k porotě připojili stran hudební složky – doprovod byl mnohdy příliš hlasitý na úkor zpěvu.“ A R. Felzmann vytkl též nelogické a nedůsledné zacházení s dveřmi. Režisérka M. Trunečková pak poděkovala všem a zejména souboru za disciplínu: „Bylo by škoda dělat inscenaci s malým obsazením, když máme na velké!“ Nato profesor

Laurin doporučil, aby zbytek souboru hrál vždy ještě v paralelních místech divadla...

Veřejně se do diskuse zapojil ještě Jiří Hlávka, který verši opěvoval najmě Veroniku – Denisu a vyzván byl též profesor Jan Císař, velký ctitel operety. Promluvil o dvou možnostech jejího inscenování – buď jako velké syntetické muzikálové divadlo (orchestr, sbory, šou...) rušící libreto a kladoucí důraz na podívanou (toho však amatéři bez patřičného zázemí těžko mohou dosáhnout) – anebo jít cestou činohry, což je i případ vysoké inscenace. V podstatě ocenil jimi zvolenou cestu, doporučil však prokreslit a rozehrát „zákulisní balábile“ a připojil hnedle několik konkrétních návrhů. Milan Schejbal nakonec podpořil řečené a označil „Nitušku“ za jedinou operetu, kterou činoherci zvládnou. „Musíte mít Nitušku, co zpívá a zvládne takřka operní part (Modlitba). Veronika Nituškou je, takže není co řešit!“

Pavlaína Schejbalová

Víte, že....

ctihodný Krakonoš, který každý den shlíží na soutěžící z balkonu divadla a vítá je na přehlídce, je celý v novém? Má nové vousy, nový klobouk i zcela nový plášť. Ty staré už mu dosloužily, zanechával kousky látek v trní, jak se prodíral krkonošským houštím, ztrácel šišky, když procházel horskými lou-

kami, a klobouk měl také již značně opršelý.

„Největší problém bylo sehnat hadr, ze kterýho by se kabát ušil,“ posteskla si Svatka a dodala, že vojáci a lesníci už neužívají na šití svých zimních kabátů těžký a fortelný flauš. I do těchto oblastí vstoupily nové, odlehčené a voděodolné tkaniny. To však není nic pro Pána hor. Po dlouhém úsilí se však věc zdařila a návštěvníci letošní přehlídky mohou vidět patrona vysoké přehlídky v plném lesku s mladistvě nakadeřenou dlouhou bradou.

jn

Novinka letošní přehlídky – jevištní řeč

Letošní přehlídka má jednoho nováčka v řadách soutěžních souborů, jímž je Police nad Metují, ale má také jednu novinku v oblasti odborných seminářů. Tou novinkou je Seminář jevištní řeči, který zde vede Regina Szymiková, vedoucí kabinetu hlasové a mluvní výchovy na pražské DAMU. Čtyřhodinový seminář proběhne v pondělí od 13 hodin na Větrově. Že jste se nepřihlásili? Chyba. Zkuste tedy ještě svoje štěstí, třeba bude nějaké místo volné.

jn

Příběhy z práva občanského aneb

DI – A KUP SI MELOUN

Na letošním XLII. KDP pracuje Klub režisérů SČDO již v 18. seminární dílně od soboty 8.10. do

pátku 14.10.2011. Sešlo se nás při zahájení šestnáct včetně lektorů. Většina z účastníků jsou, řeklo by se, kmenoví seminaristé, kteří již

absolvovali téměř desítku těchto pracovních setkání.

Předmětem letošního „zkoumání“ jsou soudničky Františka Němce. Naší snahou je dostat tyto mistrovské literární miniatury do scénické

podoby. Budeme společně hledat nejlepší a snad nejvýstižnější formy interpretace, které by byly adekvátní Němcovým soudničkám. Ty nepostrádají jistou dramatickostí, leckdy podtrženou groteskností příběhu zakončeným soudní dohrou.

Pro naši práci bude také důležitá Němcova brilantní charakteristika postav daná jejich periferním jazykem. Hereckou zkratkou se budeme snažit postihnout jednotlivé typy a temporytmy.

Vedle této seminární dílny většina frekventantů také navštěvuje večerní debataní semináře na půdičce a ranní rozborové inscenací s porotou. Snad nám síly vydrží! Není tomu tak poprvé.

*Dušan Zakopal, vedoucí lektor
SD KR SČDO*

A já se loučit nebudu

„Mám rád Nitušku, mám rád Vysoké a mám rád Krakonoše,“ prohlásil Vlastík Ondráček při prvním loučení letošní přehlídky, které bylo trochu kuriózní. Loučil se totiž s domácím souborem DS Krakonoš a jelikož se s ním loučit nechtěl, vyřešil to zcela jednoduše. *„A já se s vámi loučit nebudu. Já tu vydržím do konce, tak vy tu musíte vydržet se mnou a rozloučíme se až příští*

neděli,“ prohlásil s rozhodností, která nepřipouštěla žádný odpor.

A tak se stalo, že Vysočtí sice řekli přehlídce na shledanou, starosta spolku Karel Bárta se schizofrenicky rozloučil a podaroval i přijal na památku snímek zdejší renovované opony i záznam soutěžního představení, ale tentokrát nikdo neobíhal kostel, ač je to podmínka opětovného návratu na vysockou přehlídku.

Takže Vysockým zůstávají na konec přehlídky dva úkoly – rozloučit se s Vlastíkem a třikrát oběhnout kostel. A jelikož Vlastík stanovil den loučení na neděli,

rozhodně už teď Krakonošákům to ráno po Sejkoráku, který bývá velmi bujný, nezávidím.

jn

Děkujeme za slovo

Asi nejvýstižnější výpověď hostesa o chování soutěžního souboru padla včera při loučení s vysockým DS Krakonoš. Hostesem souboru byl Honza Hejral ml. Ten však musel ráno odjet, a tak ho zastoupil Karel Bárta. Na otázku, co soubor páchal, odpověděl: „Uhhhh... uch...ehmmm....oah...“

jn

Výkupné od Bobiny

„Omlouvám se, že vstupuji do hovoru, ale musím svému milovanému souboru předat výkupné,“ prohlásila včera odpoledne na malém sále Bobina třímající v každé ruce jednu půllitrovku rumu. Zač musí platit tuto tekutou pokutu - vyzvídala jsem v kuloárech.

„Ale - jeli jsme z přehlídky v Josefodole, všichni jsme byli trochu společensky unavení, Bobina usnula, probudila se ve Velkých Hamrech a na náměstí se dožadovala zastávky, protože jí není dobře,“ napráskali ji kolegové ze souboru. Bobina prý pak bloudila náměstím a zhluboka se nadechovala, v jeho zákoutích odpočívala a konala další úkony, které tak člověk, jehož alkohol právě neléčí, ale

ničí, koná. Když načerpala dost vzduchu a sil na další cestu, nasedla do autobusu a považovala celou věc za vyřízenou.

Leč ochotník český a vysocký

zvlášť si nenechá ujít jakoukoli příležitost k čertovině. A tak za pár dnů dostala Bobina úřední přísný dopis, který jí oznamoval, že za znečištění náměstí ve Velkých Hamrech je jí udělen trest ve dvou variantách: buď veřejně prospěšné práce pro město Velké Hamry, nebo litr rumu ve prospěch spolku Krakonoš.

A tak včera stála Bobina ve dveřích malého sálu s litrem rumu.

jn

Police nad Metují, nováček přehlídky

Hned dva soubory najednou byly vítány v sobotu odpoledne nejprve na městském úřadě, poté před divadlem Krakonoš. Na divadelní scho-

dy se tentokrát postavily soubory Rádobydivadlo Klapý a nováček přehlídky, DS Kolár z Police nad Metují.

Klapáci jsou Vysockým a návštěvníkům přehlídky už důvěrně známí, ale Poličtí voní takřka exotikou. „*Internet byl na informace o*

Polici nad Metují skoupý. Dozvěděla jsem se jen, že jste město

zhruba 4x větší než je Vysoké a že jste slavili 193 let divadelní činnos-

ti. Ale ve Vysokém se hraje divadlo už 225 let, tak!“ zvolala ředitelka Krakonošova divadelního podzimu Svatka Hejralová, která nováčkům popřála, ať se jim před vyprodaným sálem dobře hraje.

Ladislav Valeš z Rádobydivadla Klapý kajícně doznal, že oni jsou soubor velmi mladý, neb pětadva-

cet let vedle velikánů kol dvou set let je vskutku věk benjamínka. Avšak osmadvacet představení na repertoáru vypovídá o kusu práce, kterou mohou vytvořit i takoví mladíci. A protože Klapý leží nedaleko zahrady Čech, přivezli do podhůří Krkonoš voňavá jablka s hruškami, která jsou prý léčivá a žádné velké uši či nos po nich nikomu nenarostou. Měl pravdu. Nenarostly. Alespoň mně ne.

„My jsme tedy nepřivezli nic, jen čiročirou komedii a doufáme, že se budete smát a bavit,“ prohlásil režisér Jaroslav Souček.

Tak jsem tedy zvědavá, zda divákům během představení Ptačí klec nenarostou třeba křídla....!!!

jn

Včera úderem třetí převzal Krakonoš od starosty Jindřicha Matu-ry klíče a vládu nad městem.

Hanka je PraSe

Hanka Dohnalová, členka přípravného výboru, byla včera celé dopoledne nezvěstná. Objevila se až na loučení s vysockým souborem. Prošvihla rozborový seminář i poradu přípravného výboru.

„V jedenáct jsem si u Kadavých vzpomněla, že bych měla být jinde,“ svěřila se Hanka kajícně. Leč chyba lávky – Hanka si nevyzvedla harmonogram, takže nevěděla, že porada byla už od desíti hodin.

„Ale to nebyl průšvih z alkoholu, to byl výpadek paměti,“ hájila se delikventka a omlouvala to přetížením z práce.

„Ty jsi Prduch?“ ozvalo se z pléna. „Nene,“ děla Hanka, „já jsem PraSe.“

Tím ona roztomilá dáma z Josefova Dolu rozhodně nechtěla říci, že nějakým způsobem zanedbává pořádek ve svém domě. Ale jen to, že ona není pracující důchodce, nýbrž pracující senior. No, to je její záchrana, protože fakt, že zapomněla na poradu, bude drahý.

jn

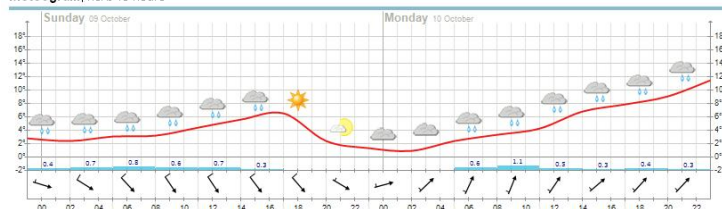
Listárna

Moji nejmilejší - rodino a kamarádi. Nevím, jak to ten čas dělá, že tak letí a už vůbec nevím, proč letí tak rychle. Je k nevíře, že je to již deset měsíců, co jsem se s Vámi viděla a moc ráda na naše Vánoční setkání vzpomínám. Je mi líto, že zase a opět na letošní přehlídku nepřiletím, ale mohu slíbit, že si dnes pustím DVD Mamzelky a budu se koukat na Verunku, jak jí to pěkně zpívá...a budu tak s Vámi. Tak ať Vám to všem hezky hraje, zpívá, vítá, svítí, zvučí, vaří, tančí, ať je Vám tam spolu krásně. Krakonoš ať vymaluje ty naše hory a nechá mlhu a sníh zavřené v Kotli. Užívejte si prostě každé divadelní minutky - spát můžete až příští týden:) Ať se prostě ta letošní přehlídka povede tak, aby se na ni dalších 12 měsíců v dobrém vzpomínalo. Myslím na Vás a mám Vás ráda. Vaše Danda

Předpověď počasí na sobotu

Meteogram, next 48 hours

Teploty se úspěšně blíží k nule, až ji minou, nebude se muset mrazit led do kořalky. Jen je třeba opatrně posunovat v ranních hodinách.

Partneři XLII. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Porota, jeleni a duha

Porota u oběda se dívá z okna do krajiny a vidí na palouku pod rozklenutou duhou pást se jeleny..... Jeleny s náprsenkou a motýlkem....hezké. Inu, proč ne? Máme říjen, jeleni hledají vhodné partnerky, chtějí zapůsobit a jak nejlépe oslnit dámu než vybraným chováním a elegantním oblekem? Mně by se galantní švihák s vestou a motýlkem taky líbil...

Panebože, tam by ale musela být zima při tom namlouvání. Každou chvíli se přizene dešťová přeháňka, která by mě obratem změnila z elegantní laně v prachobyčejnou zmoklou slepici. A až by se mi nad hlavou klenula pře-

pondělí 10. října 2011

kdy	co	kde
9:00	Maryša	velký sál
9:00		
9:00	Boleradice	
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář Jevištní řeč	Větrov
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Chvaletice	
13:30	loučení Police nad Metují	malý sál
14:00	Odchod na tajný výlet	před divadlem
14:30	vítání Chvaletice	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Chvaletice	před divadlem
16:00	Maryša	velký sál
16:30		
17:00	Boleradice	
18:00	příjezd Terezín	
19:30	Maryša	velký sál
20:00		
20:30	Boleradice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	společenský večer	hasičovna

úžasná duha, do mrazivé náruče by mě sevřel víchr z vrcholků Krkonoš.

Fuj, to je mi zima z té romantiky... Tak snad raději půjdu na půdičku a dám si neromantický grog. Tam nejsou žádná okna, která by mě mohla dráždit jakoukoli romantickou vyhlídkou. Snad by ke mně jen mohly zalétnout lákavé vůně z blízké pekárny. Ach, jak líbá představa...

Ať si porota klidně sedí u oběda, dívá se z okna do krajiny a pozoruje klidně se pasoucí jeleny. S náprsenkou a motýlkem.

jn

Soutěžíme s Hankou

Dnešní otázka: Víte, co je nového na Krakonošovi?

A proč nehádáte?

Větrník, zpravodaj XLII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis.

Náklad 180 ks.

Cena 5 Kč.